

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Zakopanem I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	ASR Jerzy Wróbel
Protokolant:	Sekretarz Beata Jarosz

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r. w Zakopanem

sprawy z powództwa F. L.

przeciwko R. B.

o nakazanie wykonania czynności

I. oddać powództwo;

II. kosztami postępowania obciążyć powoda.

(...) J. W.

Sygn. akt I C 199/18

Uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem z dnia 29 stycznia 2019 roku

Pozwem z dnia 19 czerwca 2018 roku powód – F. L. – wniósł pozew przeciwko R. B. o nakazanie pozwanemu, aby w terminie 3 dni od uprawomocnienia się wyroku z pasa gruntu ok. 1 metra szerokości biegnącego po południowej stronie działki ewidencyjnej (...) w Z. uwidocznionej w księdze wieczystej numer (...) usunął warstwę kruszywa o ziemnej grubości i wydał tę część działki powodowi F. L. ponadto powód wniósł o zakazanie pozwanemu R. B. dalszych naruszeń powoda F. L. w prawie własności wymienionej w pkt I nieruchomości oraz o upoważnienie powoda do wykonania czynności wymienionych wcześniej na koszt pozwanego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pracownik pozwanego jego samochodem lub sam pozwany w dniu 18 czerwca 2018 roku wjechał na działkę należącą do powoda i wysypał na niej w pasie ok 1 metra szerokości kruszywo. W ocenie powoda jest to niewłaściwy sposób utwardzenia szlaku służebności, która przebiega w miejscu wysypania kruszywa na rzecz każdorazowego właściciela sąsiedniej nieruchomości należącej do T. C. .

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód jest współwłaścicielem nieruchomości składającej się z działki ewidencyjnej numer (...) (powstałej z podziału działki (...)), objętej księgą wieczystą o numerze (...), nieruchomość tą obciąża służebność przejazdu, przechodu i przegonu po działce nr (...) szlakiem oznaczonym na mapie uzupełniającej z projektem drogi służebnej sporządzonej przez inż. M. M. z dnia 23.09.2008 r. zam. (...) symbolami a - b - c - k - m - a na rzecz każdorazowych właścicieli działki nr (...) objętej księgą wieczystą nr (...). Właścicielem nieruchomości władnącej jest M. C. i T. C..

Dowód: odpis księgi wieczystej numer (...) k. 25-47;

odpis księgi wieczystej numer (...) k. 8-24.

Pełnomocnik T. C. pismem z dnia 8 czerwca 2018 roku poinformował pozwanego, że T. C. planuje w dniu 18 czerwca 2018 roku utwardzić szlak służebny grzyzem.

Dowód: pismo k. 3.

Pozwany nie wyraził zgody na takie utwardzenie.

Dowód: okoliczność bezsporna.

W dniu 18 czerwca 2018 roku samochód bez tablic rejestracyjnych tabliczką, na której widniały dane firmy (...) wjechał na działkę powoda i wyspał na niej kruszywo mimo oporu pozwanego i jego rodziny.

Dowód: okoliczność bezsporna;

zdjęcia koperta k. 5.

Ustalając stan faktyczny, Sąd uznał za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

Sąd zważył co następuje.

Powództwo okazało się bezzasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

W przypadku wydania wyroku zaocznego Sąd za prawdziwe uznaje twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. (art. 339 § 2 k.p.c.). Jednakże uznanie to nie obejmuje dokonania subsumpcji i zastosowania odpowiednich przepisów.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z zebranego materiału dowodowego, a nawet twierdzeń powoda nie wynika, aby pozwany R. B. osobiście wyspał kruszywo na działkę powoda lub aby zlecił tę pracę, jakkolwiek kwestia ta nie ma znaczenia w niniejszej sprawie. Z akt sprawy wprost wynika, że zleciennodawcą wysypania kruszywa był T. C. i to w jego imieniu i w jego interesie tego dokonano.

Powód ukształtował swoje roszczenie jako roszczenie negatoryjne. Zgodnie z art. 222 k.c. przeciwko osobie, która narusza własność w inny sposób aniżeli przez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, przysługuje właścicielowi roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń.

W ocenie Sądu powodowi nie przysługuje roszczenie negatoryjne w stosunku do pozwanego.

Istota roszczenia negatoryjnego polega na tym, że wymierzone jest ono przeciwko takim zakłóceniom w wykonywaniu władztwa właściciela nad przedmiotem jego własności, które są spowodowane władztwem innej osoby (T. Dybowski, Ochrona własności w polskim prawie cywilnym rei vindicatio, actio negatoria, Warszawa 1969, s. 351), przy czym nie wiąże się to z faktycznym pozbawieniem władztwa właściciela, takim zachowaniem może być właśnie pozostawienie na cudzej działce ruchomości (por. T. Dybowski, Ochrona ... s. 309, E. Gniewek. Komentarz do art. 222 kodeksu cywilnego).

Pracownik, któremu zlecono wykonanie prac, które mogą naruszać własność nie odpowiada za naruszenie tej własności na podstawie art. 222 § 2 k.c., (por. Joanna Kozińska, Komentarz do art. 222 Kodeksu cywilnego, LEX, Edward Gniewek, Komentarz do art. 222 Kodeksu cywilnego, LEX), albowiem jego zachowanie, niezależnie czy

zgodnie czy też niezgodne z prawem, nie jest naruszeniem władztwa, ponieważ pracownik taki nie rości sobie żadnych praw w stosunku do nieruchomości, czy też rzeczy na niej pozostawionych.

Zakładając nawet, że pozwany osobiście wysypał kruszywo na działkę powoda, brak jest w niniejszej sprawie nieuprawnionego władztwa nad nieruchomością powoda. Z materiałów zgromadzonych w sprawie w sposób jasny wynika, że właściciel nieruchomości władnącej zlecił firmie pozwanego wysypanie kruszywa, tak jak zapowiadał w piśmie z 8 czerwca 2018 roku. Tak więc ewentualne to właściciel nieruchomości władnącej, a nie pozwany narusza własność powoda.

Zwrócić też uwagę należy, że celem roszczenia negatoryjnego jest przewrócenie stanu zgodnego z prawem, a nie przewrócenie stanu poprzedniego, przy czym przywrócenie stanu zgodnego z prawem oznaczać ma przywrócenie władztwa nad rzeczą i wyeliminowanie władztwa osoby nieuprawnionej (T. Dybowski, Ochrona ..., s. 352, E. Gniewek, Komentarz do art. 222 kodeksu cywilnego, LEX). W ramach roszczenia negatoryjnego można zatem domagać się pozytywnych działań, które czasem przybierają postać przewrócenia stanu poprzedniego, ale tylko o tyle o ile to jest konieczne do przewrócenia właścicielowi niezakłóconego władztwa nad jego rzeczą i usunięci bezprawnej ingerencji osoby nieuprawnionej. Podobne rozróżnienie na gruncie roszczenia posesoryjnego wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 grudnia 1962 roku w sprawie I CR 985/62, w którym stwierdził, że roszczenie posesoryjne nie uprawnia do żądania, żeby osoba, która dopuściła się naruszenia posiadania, przywróciła poprzedni stan rzeczy, jeżeli rzecz tę przy okazji uszkodziła lub ją zniszczyła. Takie roszczenie nie jest ze swej istoty roszczeniem posesoryjnym, lecz roszczeniem o naprawienie szkody przez przywrócenie rzeczy do poprzedniego stanu in natura (art. 159 k.z.), i nie może być dochodzone w trybie posesoryjnym.

Nawet zakładając, że to pozwany osobiście wysypał żwir na działkę powoda, to brak w aktach sprawy jakichkolwiek dowodów, by pozwany naruszał własność powoda oraz aby rościł sobie jakiegokolwiek pretensje do pasa gruntu, który został przysypany kruszywem, czy też do samego kruszywa.

Przykładowo można wskazać, że osoba, której by ubrudzono ubranie nie może domagać się od osoby, która ubranie ubrudziła, wyczyszczenia go na podstawie art. 222 § 2 k.c., albowiem nie jest to domaganie się przywrócenia stanu zgodnego z prawem, z punktu widzenia prawa rzeczowego, a przywrócenie stanu poprzedniego, które to roszczenie jest co do zasady roszczeniem wynikającym z prawa zobowiązań i innej podstawy prawnej.

Tak też powód nie ma podstaw aby domagać się od pozwanego usunięcia żwiru, który nawet jeżeli kiedyś stanowił własność pozwanego, to w chwili obecnej jego własności nie stanowi, ponieważ pozostawił ją na działce powoda wykonując zlecenie w imieniu T. C..

Dlatego też powództwo co do pkt II oraz III pozwu należało oddalić.

Ponadto wskazać należy, że powód mógł ewentualnie wykazać przesłanki roszczenia o naprawienie szkody, albowiem zgodnie z art. 363 § 1 k.p.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Tak więc naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Powód jednak w swoich twierdzeniach nie wykazał jakiegokolwiek szkody i w ogóle kwestii tej w pozwie nie poruszył. Wobec powyższego całe powództwo należało oddalić o czym sąd orzekł w pkt I.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając w całości kosztami stronę przegrywającą to jest stronę powodową. Ze względu na fakt, że pozwany nie poniósł żadnych kosztów sąd stwierdził tylko, że kosztami obciąża stronę powodową.